

ČERT A KÁČA

V jedné vesnici bydlela dívka, všichni jí říkali Káča. Měly s matkou pěknou chalupu i se zahrádkou a Káče se podařilo našetřit dost peněz. Ale ženiši se za ní nehrnuli, i když už jí táhlo ke čtyřicítce. Ptáte se proč? Byla totiž hubatá a zlá jako čert. Nechtěl u ní ani nikdo sloužit, protože se celý den jenom hádala a láteřila. Ke všemu nebyla ani žádná krasavice.

Káča moc ráda tancovala. Když v neděli zapískly v hospodě dudy, vždycky přispěchala jako první. Káča by tancovala jak divá! Ale nikdy ji k tanci nikdo nevyzval. A přesto Káča nevynechala ani jednu neděli.

„Už jsem tak stará, a ještě jsem s nikým netancovala. Není to k zlosti? Opravdu, dneska bych tancovala třeba s čertem,“ přemýšlela jednou Káča cestou na muziku. Nasupeně si sedla ke stolu u kamen a závistivě sledovala, kdo s kým tančí. Najednou vešel do dveří pohledný muž v mysliveckém obleku a posadil se nedaleko ní. Objednal si pivo a přišel si za Káčou připít. Ta zpočátku nevěděla rozpaky, co dělat, ale brzy se vzpamatovala. Muž si zaplatil u dudáka sólo a vyzval Káču k tanci.

„Kdopak to asi je? Kdo to je?“ šumělo celou hospodou. Hoši se ušklíbalí a děvčata si přikrývala obličej dlaní, aby Káča neviděla, jak se jí smějí. Ale Káča nic neviděla, byla šťastná, že tančí, a i kdyby se jí smál celý svět, vůbec by se tím netrápila.

Neznámý myslivec s Káčou protančil celé odpoledne a celý večer a po muzice ji doprovodil domů.

„Kéž bych s vámi takhle mohla tancovat až do smrti,“ povzdechla si Káča při loučení.

„Proč ne? Jen pojď se mnou.“

„A kde bydlíte?“

„Chyť se mne kolem krku, já ti to ukážu.“

Káča se ho chňapla. Vtom se myslivec přeměnil na čerta a uháněl s ní rovnou k peklu. Když čertovi kamarádi za pekelnou bránou uviděli, jak je čert po dlouhé cestě upachtěný, chtěli mu ulehčit a Káču z něho sundat. Ta se ho ale držela jak klíště a čert musel před Lucifera předstoupit i s Káčou na krku.

„Koho si to neseš?“ divil se Lucifer.

Čert začal vyprávět, jak zaslechl Káčin nářek kvůli tanečnickovi, jak se s ní pustil do tance a že jí chtěl ukázat peklo.

„Netušil jsem, že se mě nebude chtít pustit!“

„Jsi hlupák a nemyslíš na moje ponaučení,“ zlobil se Lucifer. „Než si s někým začneš, máš vědět, co je zač. Kdybys na to myslel, když jsi Káču doprovázel, určitě bys ji s sebou nevzal. Klid' se mi z očí a koukej se jí rychle zbavit!“

Mrzutý čert se vracel s Káčou zpátky na zem. Sliboval jí hory doly, když se ho pustí, proklínal ji, ale nic nepomáhalo. Unavený čert s Káčou na zádech přišel na louku, kde ovčák ve velikánském kožichu pásal ovce. Čert zamotaný do oranžové sukně vypadal spíš jako nějaká maškara než opravdový čert, a tak ho ovčák nepoznal.

„Kohopak to nesete, příteli?“ ptal se důvěrně pasák ovcí.

„Ach, milý člověče, sotva dýchám. Představte si, v klidu jdu a najednou mi ta ženská skočí na krk a za žádnou cenu se mě nechce pustit. Chtěl jsem ji odnést do nejbližší vesnice a tam se jí zbavit, ale už nemohu dál.“

„Počkejte chvílku, já vám od té neodbytné ženské pomohu, ale ne na dlouho, protože tady musím hlídat ovce. Ale aspoň na půl cesty vám ji odnesu.“

„To budu rád!“ děkoval čert.

Ovčák vyzval Káču, aby se chytla jeho kožichu, a ta dlouho neváhala a přelezla na ovčáka. Štíhlý ovčák měl co nést, Káča a těžký kožich mu daly pořádně zabrat. Brzy ho to omrzelo, a tak přemýšlel, jak by se Káči zbavit. U rybníka ho napadlo, že by ji tam mohl hodit. Ale jak? Co tak shodit ji i s kožichem? Pomaličku začal soukat ruku z jednoho rukávu a Káča vůbec nepostřehla, že se něco děje. Ani při vysvlékání druhého rukávu si ničeho nevšimla. Začal tedy opatrně rozepínat knoflíky... A najednou žbluňk – Káča spadla do rybníka i s kožichem!

Čert zatím seděl na mezi, pásal ovce a vyhlížel ovčáka. Nemusel dlouho čekat. Ovčák se vracel s mokrým kožichem přes rameno. Spěchal, protože se obával, že čert nechal ovce samotné. Zírali jeden na druhého. Čert se divil, že se ovčák vrátil bez Káči, a ovčák se domníval, že čert už z louky dávno odešel.

„Děkuji ti, ovčáku, jsem ti vděčný, že jsi mne zbavil Káči. Nikdy na tebe nezapomenu a jednou se ti bohatě odměním. Ale abys věděl, kdo ti pomohl z nouze, musím se ti přiznat, že jsem čert,“ vysvětlil a zmizel.

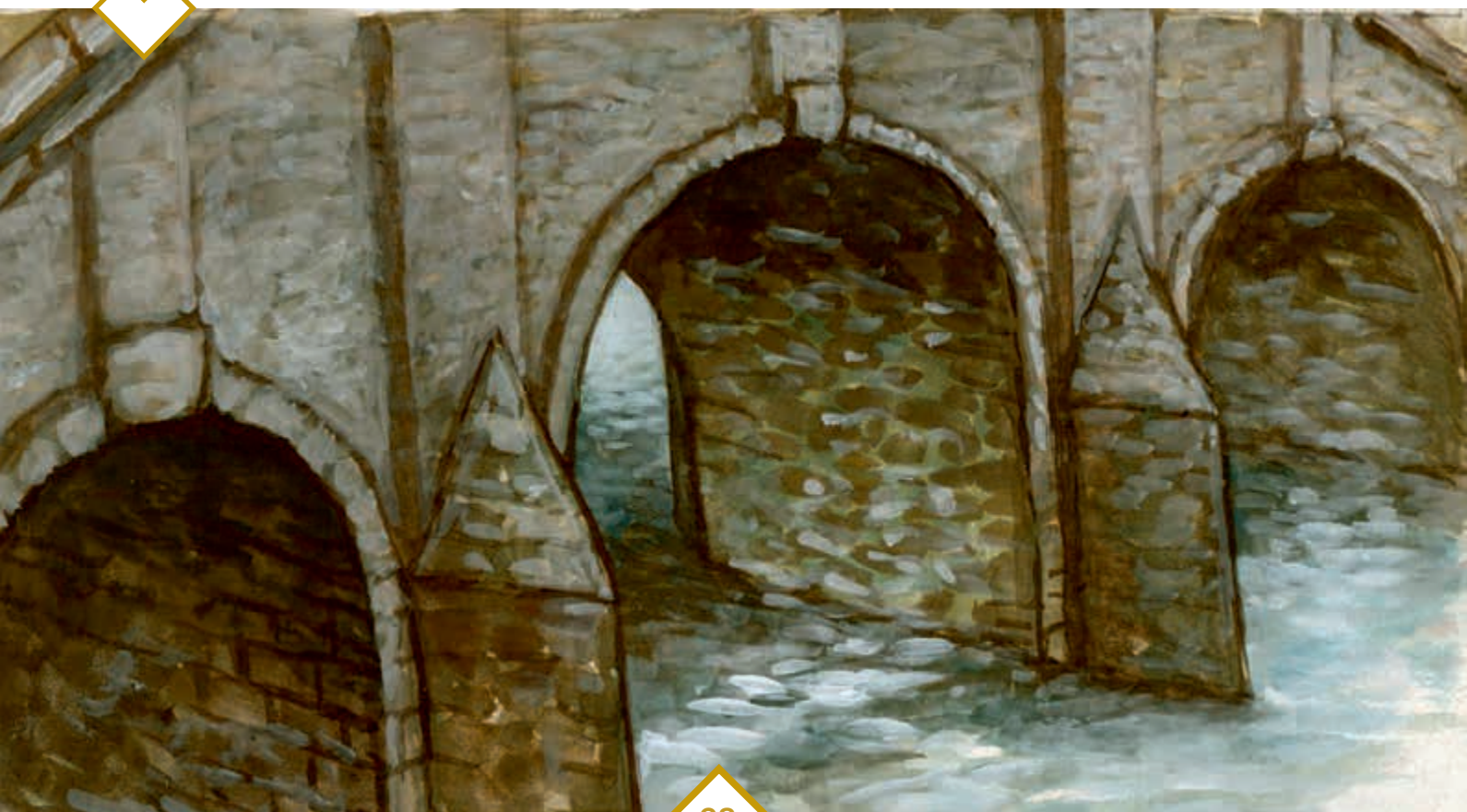
Ovčák chvíli překvapením nevěděl, co dělat, ale pak si pomyslel, že pokud jsou všichni čerti hloupí jako tento, pak se není čeho bát.

V zemi, kde žil ovčák, panoval mladý kníže. Byl bohatý a užíval všech radovánek plnými doušky. V noci se často z jeho paláce ozýval zpěv rozpustilých mladíků.

Zemi spravovali dva správci, kteří nebyli o moc lepší než sám pán. Co kníže neprohýřil, nechali si oni dva. Obírali nešťastné poddané, nebylo před nimi úniku. Ožebračení lidé po celé zemi proklínali rozmařilého knížete i oba správce.

Jednou se kníže rozhodl, že se on a jeho správcové o svých osudech poradí s hvězdářem.

„Odpusťte, pane kníže,“ řekl znepokojený hvězdář, „ale hrozí vám tak velké nebezpečí, až se o tom bojím mluvit.“

„Jen mluv, ať už je to cokoliv. Musíš tu ale zůstat, a pokud se tvá slova nevyplní, přijdeš o hlavu.“

„Rád se podvolím vašemu spravedlivému příkazu, pane kníže. Poslouchejte tedy – než nastane druhá čtvrt měsíce, sebere oba správce čert a o úplňku, pane kníže, sebere i vás a všechny tři vás pak odnese do pekla.“

Rozhněvaný kníže ihned poslal hvězdáře do vězení. Kníže se navenek tvářil, že hvězdářovým slovům ani za mák nevěří, ale ve skrytu duše s ním proroctví otřásl. Poprvé se v něm ozvalo svědomí. Polepšil se, žil pokojněji a postupně začal lépe spravovat svoji zemi. A tiše doufal, že se neblahý osud nevyplní. Oba správce odvezli domů. Byli tak vystrašení, že ani nemohli nic pozřít. Zatarasili brány svých hradů, aby se k nim čerti nedostali. A i oni se polepšili.